

TÖZSÉR ÁRPÁD

Hm!

Engem érdekel, a francia Deguy hogy csinálja, hogy tempóz Marno, Tandori hogy istenül. Érdeklődéssel olvasom őket, közben úgy ragadnak rám az új versallűrök, mint a fűben hempergő kutyára a bogáncs. S néha a saját régi verseimben is meghempergőzöm. Minap egy rég elfelejtett versezetemet újraolvassva azon ámuldoztam, ahogyan a szöveg egy rég nem látott ismerősöm s jómagam párbeszédét imitálja.

– Rosszul nézel ki, barátom, legalább egy hete nem borotválkoztál. Oda ülhetnél a hajléktalanok közé a TESCO tövébe. Mi bajod?
– Tulajdonképpen semmi, de a *Márkiz* című filmből jövök, ahol kiszivattyúzták belőlem az életenergiát, s az most egy Sophia nevű robotot éltet. Önmagam emléke lettem, barátom. S néha azon kapom magamat, hogy Sophiaként mutatkozom be, máskor szülési fájdalmakat érzek.

– Ha jól értelek, pszichiátriai kezelésről jössz. Ezeket a látszatnyavalyákat nem kell komolyan venni. Foglalkozz többet másokkal s kevesebbet magaddal. Tudod, hogy a Szofia nevű hajléktalan nő meghalt? Ő is itt ült mindig a TESCO tövében, olyan duzzadt arccal, hogy egyre azt vártam, mikor pattan

szét a feje luftballonként. Végül a veséje pattant szét, nem a feje. Állandóan sírt, azt mondta, ő a szemén keresztül vizel. De duzzadt arcából nem bírta kisírni a vizet.

Az egykori párbeszédünk számomra ma már idegenek beszélgetése. A jelen versem pedig GSM lehallgatókészülék, poloska, mely tűhegynyi füleit idegen testekre, identitásokra, vesékre, versekre, s a szubjektumtól függetlenül létező kültér ajtajára tapasztva hallgatózik. Kérdés: ki a lehallgató személy, ha a vers magát a költőt is lehallgatja? Vagy az egész létezés egy spontán, de furcsa orwelli szervezet, ahol a levél megfigyeli a fát, a szú a gerendát, a bálna a tengert, a kutya az embert s az ember a Világmindenséget, s ez a kölcsönös lehallgató-megfigyelő automatizmus s a létezők közti szakadatlan kommunikáció maga a Lét? Hm!